

Vpričo Boga!

2. Greh.

O dečku Vilkotu, o katerem sem vam pisal zadnjič, kako lepo ga je učil oče o božji pričujočnosti, se nadalje pripoveduje tudi še to-le:

Nekega lepega popoldne se gre Vilko z drugimi dečki izprehajati ven iz mesta. Pot jih pripelje mimo vrta, na katerem opazijo najlepše sadje. „Hej“, zakliče eden izmed dečkov, „glejte prekrasne hruške in te-le velike, ztatorumene breskve! Alo tovariši, tukaj-le je velika luknja v plotu. Zlezimo noter in napolnimo si urno svoje žepet!“ Drug za drugim se splazijo skozi odprtino in se spravijo nad hruške. Že je hotel tudi Vilko za njimi, — a k sreči se spomni očetovih besedi: „Bog vidi vse in sliši vse!“ in si misli: Bog tudi vidi, da hočem krasti, in hitro zbeži od zapeljivega mesta. Kmalu pa zasliši žalostno ječanje. Pogleda skozi plot in vidi moža, ki s palico neusmiljeno pretepa enega izmed tovarišev. Za drugim pa teče velik deček in ga ravno še vjame, ko hoče zlesti skozi plotovo odprtino; potegne ga nazaj na vrt in ga enako občutno obdelava s palico. — O, kako se je zdaj dobro zdelo Vilkotu, da se je bil o pravem času spomnil očetovega nauka o božji pričujočnosti! Bil je brez kazni in, kar je še vse več, vest mu je dajala veselo zavest, da ni žalil ljubega Boga.

O, misel, da Bog vse vidi in sliši, ta misel je najboljšo orožje zoper skušnjave, najboljša obramba proti grehu. In že zadnjič sem vam zatrdil, da hudobni ljudje na svetu so zlasti le zato hudobni, ker se ne spominjajo o pravem času, da jih Bog najsvetejši vedno opazuje, da je povsod pri njih. Zeló, zeló rad bi vam tako natanko razložil ta prekornostni nauk, da bi ga nikdar ne pozabili in se tem gotovejše varovali vsakega greha.

1. Človeku je že prirojeno, da se vpričo ljudi ne upa počenjati kaj zlobnega in kaznivega. Navadno se hudobneži skrivajo, kadar nameravajo kaj hudobnega. Že modrijan Seneka je rekel: „Večji del greha

bi se ne storilo, ko bi bil zmiraj kdo pričujoč pri grešniku.“ Pa saj nam je Zveličar sam to povedal. Ako imaš pri rokah sv. evangelij, poišči si binkoštni ponedeljek in čitaj; tu najdeš zapisane besede: „Slehní, kateri dela hudo, sovraži luč in ne pride k luči, da niso svarjena njegova dela.“

A grozovita nespamet zlobnežev je v tem, da se vpričo ljudi bojé biti hudobni, vpričo Boga pa, ki jih povsod vidi in vedno opazuje, se pa ne bojé grešiti.

O kralju Antigonu se pripoveduje, da je nekoč v svojem šotoru poslušal dva vojaka, ki sta ga stražila in na straži slabo govorila o njem. Kralj ves miren odgrne zagrinjalo in reče: „Pojdita nekoliko proč od šotoru, da vaju kralj ne bo slišal!“ Lahko si mislite, kako sta se prestrašila ta neprevidna — poganska vojaka. Oh, mladi grešnik, kako bi se še -le prestrašil ti, ko bi se precej po tvojem grehu prikazal nebeški Kralj, pa bi ti rekel: „Ako hočeš biti hudoben in me žaliti, beži vsaj na tak kraj, da te ne bom videl in slišal!“ Ali ti ubožec ne moreš bežati nikamor, da bi te ne videl in ne slišal tvoj nebeški kralj, Jezus Kristus. Torej bodi pameten in misli na to že naprej, že takoj takrat, ko te začne motiti skušnjava.

2. Nekaterih ljudi se pa še posebno bojimo, da bi se celo ne upali storiti kaj napačnega. Zeló izdivjan in izprijen bi že moral biti tak človek, ki bi se jih ne bal. Posebno se bojimo n. pr.: a) takih ljudi, ki imajo kako višjo oblast do nas in nas lahko kaznujejo ali nam morejo kaj koristiti ali škodovati itd.; b) takih, ki so sami zeló dobri, pobožni in sveti, in c) takih, ki jih zelo čislamo in se jim bojimo zameriti z nedostojnim vedenjem.

a) Glej, vpričo svojih staršev, svojega kateheta, učitelja, gospodarja, sploh vpričo svojih višjih se tako potru-diš, da bi ne opazili pri tebi nič graje ali kazni vrednega. Prav je to. Toda pomisli, kako zelo bi bil nespameten, ko bi se sicer bal kaj napačnega storiti pred ljudmi, ki imajo le majno moč in oblast; Bogu všemogočnemu, ki si popolnoma v njegovih rokah, ki te lahko stori časno in večno srečnega ali pa te

tudi lahko takoj kaznuje in pahne v časno in večno trpljenje. — Boga neskončno veličastnega bi se pa ne bal!

Dva sovražna polubrata, Andrej in Šimen, sta se skregala na vrtu, kjer sta skupaj delala, tako, da je že prišlo do pretepa. Naenkrat pa utihneta, kakor bi odrezal. Zagledala sta namreč prihajajočega očeta. Ta ju resno pokara, rekoč: „Ako sta se mene zbala v svojem hudobnem počenjanju, koliko bolj bi se morala bati pred Bogom, ki je priča vsakega vajinega dejanja, storiti kaj slabega!“

b) Gotovo ste že slišali, da je nekaterim posebno svetim ljudem dal Bog včasih ta dar, da so drugim takorekoč v srce videli in vedeli njih grehe. Marsikdo si kar ni upal stopiti pred takega svetnika. Tudi sicer ima navzočnost svetnikova nekaj nenavadnega. Ako je hudoben človek poleg svetnika, ga prevzame neka groza in žal mu je, da je hudoben; ako pa dober človek občuje s svetnikom, si tudi srčno želi, da bi bil še boljši, kot je že zdaj. Ako je pa že pri ljudeh tako, se pač ne bomo čudili, da so v svetem strahu trepetali oni, katerim se je vidno prikazal celo angel iz nebes.

Zdaj pa pomislite, kaj je svetost najsvetejšega človeka in najvišjega angela proti neizmerni svetosti neskončno popolnega Boga! Kako je torej mogoče, da si še kdo upa vpričo najsvetejšega Boga, ki ga povsod gleda in opazuje, storiti kaj slabega.

Sv. Bernardin je bil že kot otrok tako svet in lepega vedenja, da so se ga drugi otroci, ako so počenjali kaj slabega, kar ustrašili in rekli: „Tiho, Bernardin gre!“ ter so takoj nehali. Ako je navzočnost preprostega dečka tako hitro pregnala vso zlobnost, koliko bolj bi morala božja pričujočnost odvrčati vsakoga od vsega hudega!

c) Kadar je kdo storil kaj napačnega, bi najraje videl, da bi ostalo skrito pred vsem svetom. Zlasti se boji, da bi ne zvedeli oni, katere posebno čisla, pri katerih bi si rad ohranil za vselej dobro ime, „kredit“. Ta bojazen je opravičena; le škoda, da je prepozna, poprej naj bi se bal, predno je storil hudobijo!

Kako sta bila Adam pa Eva vesela, kadar je ljubi Bog prišel k njima in občeval ž njima kakor najboljši oče s svojima ljubima otrokoma! Kako pa se je to izpremenilo, ko sta storila greh! Zdaj pa sta se v neizmernem strahu in prebritkih skrbah skrivala pred nebeškim Očetom, da bi ne videl njune ostudne duše, ki je bila pred grehom tako lepa v rajski obleki nedolžnosti. A skrivala sta se, pa se skriti nista mogla. Oh nesrečnika, zakaj pa poprej nista pomislila tega? Zakaj ni Eva pomislila takrat, ko je govorila s kačo, da je Bog zraven, da posluša njen pogovor in da vidi, kako že omahuje njeno srce? In zakaj ni vsaj Adam pomislil? Oh, nikar ne izprašujmo tega o naših prvih starših; vprašujmo raje sami sebe: Zakaj pa mi ne pomislimo, da nas gleda naš nebeški Oče, kadar hočemo omazati ali morda celó raztrgati prelepo obleko nedolžnosti? Zakaj nas ni strah pred njegovim najsvetejšim obličjem — o pravem času?

Zdaj torej lahko izprevidiš, kako strašna reč je vsaki smrtni greh; a ne le smrtni, marveč tudi odpustljivi greh, zlasti zato, ker ga storimo vpričo Boga, v njegovi navzočnosti, pred njegovimi očmi, ker ga drugače še storiti ne moremo. Oh, kolika zlobnost res! Zalostno zgodbo o izgubljenem sinu si se že učil, kaj ne. Vem, da se ti je ubožec smilil, ker mi je znano, da ima dobro detinsko srce usmiljenje z nesrečniki. Oh, pa poglej, mladi grešnik, ti si še bolj usmiljenja vreden. Izgubljen sin je imel vsaj toliko ozira do dobrega očeta, da je šel od doma v daljno deželo, ko je hotel biti zloben, da bi oče ne bil vpričo njegovih hudobij. Glej, ti pa takrat, ko si se pregrešil, nisi bežal pred svojim nebeškim Očetom, zato ker nisi mogel. Kar vpričo njega si se vedel tako napačno. — Odslej mora biti drugače. Misli o pravem času, misli vedno na to, da Bog vé vse in vidi vse!

